

Η ΘΛΙΒΕΡΗ ΣΕΛΙΔΑ

Ὀλόχρυση εἶναι ἡ μέρα ἡ σημερινή,
ἀνάμεσα πρωὶ καὶ μεσημέρι·
μήτε ἀνοιξη εἶναι, μήτε καλοκαίρι,
μόνο μετέωρη μιὰ μέρα γαληνή.

Κι' ἀπ' τὸ παράθυρο, πὺν διάπλατο φεγγίζει,
μιὰ ρίχνω τὴ ματιά μου στὸ τοπίο,
καὶ μιὰ στ' ἀγαπημένο μου βιβλίο,
πὺν ἡ σκέψη μου σὰν ὄνειρο τ' ἀγγίζει.

Τὶς φυλλωσιές κοιτάζω πὺν σαλεύουν
στὴ μάντρα πὺν ἔχει φράξη ἕνα γιατί,
κι' ἀκόμα τοὺς ἐργάτες πὺν δουλεύουν,
δημιουργοὶ δοσμένοι στὴ σιωπή.

Τὰ σύρματα στοὺς στύλους, καὶ τὸ κλῆμα
ποὺ πράσινο μοῦ ἱσκιώνει ὄλο τὸ σπῆτι,
καὶ μιὰ φωλιά, ποὺ κάτω ἀπ' τὸ φεγγίτη
δυσὸ χελιδόνια ἐχτίσαν (γιά τὴ ρίμα).

Καὶ πάλι τὸ βιβλίό μου ξανανοίγω:
τὸ νόημά του πιάνω λίγο-λίγο,
καὶ τὸ γαντζώνω σάμπως νῆμα σ' ἓναν κλώστη,
καὶ λέω σωστά: πὼς τέτοιον ἀναγνώστη
δὲ θὰ ὄνειρεύτηκε ποτέ του ὁ συγγραφέας,
νὰ συμφωνῆ στὸ βάθος τῆς ἰδέας,
καὶ νὰ μαντεύη, ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος,
πὼς τὴν περνάει τῆς λογικῆς τὸ βέλος!

Μὰ ἐτούτη τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἐλπίδα
ποὺ μοῦφερην ἢ λάμψη τῆς ἡμέρας,
τίς σκόρπισε μιὰ θλιβερὴ σελίδα,
σὰν ἄνθια ποὺ τὰ τίναξεν ὁ ἀγέρας.

Δυσὸ λόγια ποὺ εἰπωθήκαν ἀπὸ λάθος,
δυσὸ γρήγορες ἀνάσες ποὺ χτυπιοῦνται,
δυσὸ κίτρινες Μορφές, ποὺ ἀπὸ τὸ πάθος
πιστέψανε στ' ἀλήθεια πὼς μισιοῦνται:

«... Μὲς στὴν καρδιά καρφώθηκε τὸ βόλι,
 κι ἀχνίζει ἀκόμα χάμου τὸ πιστόλι.
 Γονάτισμα, συγκύλισμα στὸ αἷμα,
 γὰ μὴν ἀσήμαντη ἀφορμή, ἓνα ψέμα!...
 Κι ἄχ! τὴν πὺρ τὸ ψέμα ξεδιαλύθη,
 ΕΣΥ πηγαίνεις ἀνεπίστροφα σιὴ λήθη!...»

Κ' ἐγώ, πού σάν τὸ φῶς τὴν καρτεροῦσα
 τὴ λίσση, χαρωπὴ νὰ ρηῖ κι' ἀνθοῦσα,
 τόσο βαρειά τὴ νιώθω τὴν καρδιά μου,
 πού στὴ σελίδα ἀργοκυλοῦν τὰ δάκρμά μου.

Κ' ἔτσι, καθὼς διαβάζω, ἡ σκοτιδιὰ
 τῆς θλίψης μὲ σκεπάζει, κ' ἡ βραδιά.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

